

»Afrika vás změní.« Aneb když liberečtí studenti učí v Tanzanii zdravotně i podnikání

11.4.2024 - Adam Pluhař | Technická univerzita v Liberci

„I když to byl jen měsíc, úplně mi změnil pohled na svět. Pobyt mě naučil třeba už jen to, jak je důležité vážit si pitné vody. Přístup k ní není v Tanzanii samozřejmostí. Napít se tam být z vodovodního kohoutku znamená pro nás Evropany velmi riskovat zdravotní komplikace. A my doma s nejvyšší kvalitou vodou splachujeme,“ líčí jeden ze svých existenciálních afrických zážitků Michala Seidenglancová, studentka třetího ročníku Všeobecného ošetrovatelství na Fakultě zdravotnických studií.

Odletět letos v únoru do vesnice Dongobesh na severu Tanzanie položené ve skoro dvou kilometrech nad mořem se rozhodla po vyprávění Ondřeje Linharta z Ekonomické fakulty. Tento doktorand na stejném místě odjel už v roce 2021 jako dobrovolník organizace Děti Afriky a strávil tam rok. Ve vesnici za ním zůstala znatelná stopa. Mimo jiné se zasadil o vylepšení systému výuky matematiky a angličtiny. Spolu s místními a dvěma dalšími dobrovolnicemi také vybudoval workoutové hřiště a učil děti správně cvičit, protahovat se nebo hrát dodgeball (vybíjená) a dokonce i střílet z luku. S dětmi také zpíval nebo jim jen vyprávěl příběhy o Evropě a světě.

Mimo jiné se zasadil o vylepšení systému výuky matematiky a angličtiny. Spolu s místními a dvěma dalšími dobrovolnicemi také vybudoval workoutové hřiště a učil děti správně cvičit, protahovat se nebo hrát dodgeball (vybíjená) a dokonce i střílet z luku. S dětmi také zpíval nebo jim jen vyprávěl příběhy o Evropě a světě.

„Ta jejich červená půda se mi za tu dobu hodně zadřela pod sandály. Nebylo to vždy jednoduché. Někdy mi chyběla energie nebo jsem měl zdravotní problémy, ale stačilo, aby se na nás místní usmáli, a hned jsem věděl, že jsem tu správně,“ vzpomíná Ondřej Linhart. Více o jeho první dobrovolnické misi si můžete přečíst v jeho blogu.

Ondřejova dobrovolnická mise v území kmene Iraqw měla ale ještě širší záběr. Tanzanským pastorům a středoškolským učitelům předával své znalosti Project Managementu a vedl předmět zaměřený na start-upy. Šlo o esenci toho, co znal ze své liberecké fakulty – sám ostatně uspěl ve start-upové soutěži Technické univerzity v Liberci s projektem výroby pečených čajů doplněných o příběh. Psali jsme.

Studentům v Africe se tak snažil předat motivaci k rozvíjení podnikatelského ducha. Jeho první africká mise vyvrcholila díky spolupráci s pedagogy z Ekonomické fakulty česko-tanzanskou online soutěží start-upových projektů. *„Studenty to obrovsky motivovalo. Vznikly i projekty, které chtěli uvést do praxe, a některé se podařilo rozjet. Třeba založení prasečí farmy na střední škole. Chtěli jsme, aby se studenti naučili chovat zvířata a zároveň z jejich snažení plynul zisk. Částečně pro školu a částečně pro projektového manažera,“* vzpomíná na projekt, který vznikl při jeho první návštěvě Tanzanie. Psali jsme.

Motivací k zatím poslední cestě do Afriky byl nejen odpočinek od studia nebo touha cítit zas voňavý africký vzduch, ale i snaha být znovu užitečný. *„Byl jsem moc zvědavý, jak běží naše rozjeté projekty. Třeba zmíněný chov prasat na luteránské střední škole pokračuje a je opravdu ziskový. Všechno v Tanzanii funguje i díky tamnímu vizionáři Martinu Tangovi, majiteli několika základních škol,*

podporovateli několika malotřídek v buši. Sám už na námi nastartované aktivity navazuje. Rozhodl se vybudovat něco jako podnikatelský inkubátor pro řemeslníky, aby se studenti naučili podnikat, a zároveň ty věci i vyrábět. Je to člověk, který se narodil v opravdu nuzných podmínkách a dnes je to jeden z nejúspěšnějších manažerů v oblasti,” popisuje Ondřej.

Pastorům a učitelskému sboru také předával znalosti o týmové spolupráci a projektovém managementu, společně pořádali teambuildingy nebo hráli manažerské simulační hry. *„Setkalo se to s velkým úspěchem. Ředitel školy tak dokonce vyřešil jeden problém v jeho týmu,” říká Ondřej ke svému měsíčnímu, ale o to intenzivnějšímu pobytu. „Snažil jsem se vše prožít na maximum. Vstával jsem brzy ráno, abych stihl rozcvičku s dětmi, zpět ze školy jsem se vracel v devět večer. Radost dětí byla asi největší odměna, jakou jsem si odtamtud odnesl.“*

Ondřejova africká parťačka Míša Seidenglancová učila měsíc děti na základní škole zdravotní a první pomoc. Dětem předváděla zdravotní pomůcky a vybavení. *„Překvapilo mě, že děti měly dobré teoretické znalosti. Snažila jsem proto s nimi hlavně navázat na procvičování. Některé děti o to měly opravdu velký zájem. Zdravotnictví je tam prestižní profese a mnohé děti chtějí pracovat jako lékaři,”* vzpomíná Michaela.

Díky domovské Fakultě zdravotnických studií si mohla do kufru přibalit i TULácké upomínkové předměty, takže děti píší propiskami a do sešitů s logem liberecké školy nebo nosí fakultní trička a tašky. Fakulta studentce přispěla i na cestu. *„kdo ví, možná budou jedny tyto děti studovat v České republice a možná i v Liberci,”* dodává Míša.

Dál chce šířit povědomí o potřebě pomoci v Africe a získávat nové dobrovolníky pro tuto oblast. Také Ondřejovy plány jsou spojené s tímto africkým regionem. Jeden z jeho dalších zamýšlených projektů by se měl týkat turismu. *„Chci přibližovat Evropanům opravdový život v Africe. Ten pravý poklad Afriky jsou místní obyvatelé. A místním bych chtěl ukázat, jak s turismem pracovat. A také ve spolupráci s univerzitou bych se chtěl zasadit o další vzdělávání dětí i dospělých, protože to je věc, která má cenu. Ale to už nebude záležet jen na mě,”* říká Ondřej.

A co oba studenty během měsíčního afrického pobytu potěšilo? Společná polka. *„Moc rádi tam tancují, ale kluci a holky odděleně, v řadách, vůbec se nedotýkají. Výuka české polky byla obrovským zážitkem a největší kulturní výměnou. Když jsme předcvičovali na píseň Škoda lásky, všech šest set studentů si stouplo a hlasitě nám aplaudovali,”* usmívají se Míša a Ondřej.

<https://tuni.tul.cz/a/-afika-vas-zmeni-aneb-kdyz-liberecki-studenti-uci-v-tanzanii-zdravovedu-i-podnika-ni-153571.html>